

HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM

Hai Lão Nhân Quái Dị

T

hì ra, Nguyên Tư Thông thoát khỏi phạm vi chưởng lực rồi, lấy trong mình ra một ống địch bảy lỗ, thổi lên. Âm điệu của ống địch bình thường nhưng hiệu lực cảm nhiễm cực mạnh.

Ôn Tiểu bủn rủn tay chân, thế công phải rời rạc, Nguyên Tư Mẫn không còn bị áp lực nữa, thoát ra ngoài dễ dàng, chạy đến cạnh huynh trưởng, cả hai cùng ngồi xuống. Nguyên Tư Mẫn thay anh, thổi địch, thổi mãi không ngừng.

Nguyên Tư Thông theo tiếng địch, thốt lên như ca sĩ cất tiếng ca theo điệu:

—Ôn Tiểu! Người ngồi xuống đi!

Quả nhiên Ôn Tiểu ngồi xuống. Sáu Ma kia cũng ngồi xuống theo y.

Nguyên Tư Thông tiếp:

—Tiếng địch của huynh đệ ta vô song thiên hạ, các người cố lắng nghe, đừng bỏ mất cơ hội.

Ôn Tiểu không nói gì. Hiển nhiên y đang chăm chú nghe.

Nhuế Vĩ cũng lắng tai nghe tiếng địch như bảy Ma. Chàng không muốn nghe cũng phải nghe, càng nghe càng cảm thấy u oán, rồi tay chân cũng bủn rủn, cuối cùng chàng ngồi xuống luôn.

Nguyên Tư Thông bỗng cất tiếng ca:

—Gió lộng, mưa gào, ù ù vang tai, mưa rơi xuống hoa, gió lay chuyển hoa, hoa nặng trĩu áo mỏng bó chân, áo ướt sũng nhớ lại năm nào, cầm như cơn mộng, mộng mà hưởng được gì! Thương thay thân cô như chim phụng lạc đàn! Vòm trời vô biên mây chiều xanh thẫm, chim én về tổ, tin tức vắng tanh!

Tiếng địch u oán, lời ca u oán, Nhuế Vĩ nghe mí mắt nặng, cơn buồn ngủ kéo về, chàng nghe ai nói trong lòng: «Ngủ đi, ngủ đi! Đừng lắng nghe thứ âm nhạc bi thương đó nữa!»

Tình huống hiện tại không khác lúc trúng thuật thôi miên ngoài đồng cỏ. Bất giác chàng kinh hãi, biết ngay anh em họ Nguyên đang dùng tà thuật chi đó, mê

hoặc đối phương. Chàng nghe mệt mỗi dần dần, muốn bịt tai không nghe nữa, bèn vận động «Thiên Y Thần Công», mượn huyền diệu của môn công, khu trừ cảm giác mỗi mệt.

Nhưng thần công không làm tiêu trừ mỗi mệt, bất quá cảm giác đó không gia tăng mà thôi. Nếu để lâu hơn, hẳn là chàng phải trúng tà thuật.

Chàng nhớ lại «Quy Túc Thần Công» của tiên phụ truyền lại, có oai lực vô cùng, thử mang ra dùng lúc này được chăng? Rồi chàng vận dụng «Quy Túc Thần Công» ngay.

Chàng bắt đầu nhận ra tai tuy còn nghe âm nhạc, song cái tâm không rung động nữa. Mà cảm giác mệt mỗi cũng tan biến mất.

Chàng không ngờ «Quy Túc Thần Công» có công hiệu giải trừ ma lực rất mạnh như vậy, đúng là một môn công bảo vệ hữu hiệu đối với tà thuật. Môn công này hơn hẳn «Thiên Y Thần Công». Chàng tiếp tục vận hành môn công đó mấy lượt nữa cho chắc chắn.

Vừa lúc đó, Nguyên Tư Thông đứng lên, cười lớn thốt:

—Ôn Tiểu! Mắt ngươi tuy nhắm song tai ngươi vẫn mở như thường! Tai ngươi còn mở là ta còn có cách! Ta không dùng thị giác, ta dùng thính giác cũng chế ngự được các ngươi!

Nhuế Vĩ vụt đứng lên, cất tiếng oang oang:

—Chưa chắc! Bằng cớ là Nhuế Vĩ này không hề trúng tà thuật của các ngươi!

Nguyên Tư Thông cả kinh, quay mình lại, kêu lên:

—Ngươi... Tại sao ngươi không ngủ!

Nhìn sang bọn huynh đệ Ôn Tiểu, thấy người nào cũng ngáy ồ ồ, Nhuế Vĩ nổi giận mắng:

—Dùng tà thuật mà thủ thắng là hèn, là hạ lưu!

Nguyên Tư Mẫn đến nơi, cười lạnh, hỏi:

—Ngươi dám mắng bọn ta?

Nhuế Vĩ bĩu môi:

—Sao lại không dám?

Nguyên Tư Mẫn quắc mắt.

Bắt gặp ánh mắt đó, Nhuế Vĩ hơi sợ, song chẳng nghe cảm giác gì, chàng biết «Quy Túc Thần Công» có oai lực vững mạnh. Tâm thần ổn định rồi, chàng cười mỉa, tiếp:

—Cho dù người quắc hăng mười cặp mắt, Nhuế Vĩ này vẫn xem thường tiểu thuật của người!

Nguyên Tư Mẫn kinh hãi kêu lên:

—Sao lạ vậy đại ca! Hắn không sợ thuật thôi miên của chúng ta!

Nguyên Tư Thông lắc đầu:

—Ta làm sao biết được?

Nhuế Vĩ hừ lạnh một tiếng:

—Các người hãy gọi tỉnh Thất Ma cho ta!

Nguyên Tư Thông lạnh lùng:

—Đừng lớn lối chứ! Người là cái quái gì mà lại ra lệnh với bọn ta.

Nhuế Vĩ trầm giọng:

—Các người có thực tài thì cứ giao đấu với họ cách chân chính chứ có lợi dụng tà thuật thủ thắng thì còn gì đê tiện bằng! Người đời sẽ nhổ vào mặt các người! Cái lối thắng đó, chẳng chút công bình!

Nguyên Tư Thông thản nhiên:

—Ta bất chấp công bình hay không công bình, đối với ta, miễn thắng là được, bằng bất cứ thủ đoạn nào cũng được.

Rồi lão hỏi:

—Nếu ta giết chúng, người có phản đối không?

Nhuế Vĩ gằn từng tiếng:

—Tự nhiên ta ngăn trở!

Nguyên Tư Mẫn cười nhẹ:

—Bằng vào đâu?

Nhuế Vĩ búng ngón tay vào mộc kiếm:

—Bằng vào vật này!

Nguyên Tư Thông cười vang:

—Một thanh mộc kiếm! Vật múa may của phường tuồng!

Nguyên Tư Mẫn cảnh giác:

—Đại ca! Hắn dùng vật đó đánh gãy xương vai của A La Dật Đa đó.

Nguyên Tư Thông bấu môi:

—Nhưng ta xem như món đồ chơi trẻ con!

Nhuế Vĩ cười lạnh:

—Thế thì người còn chờ gì mà không xuất thủ?

Nguyên Tư Mẫn nói:

—Nếu người bại?

Nhuế Vĩ đáp:

—Thì ta để tùy các người xử trí ta.

Chàng hỏi lại:

—Còn như các người bại?

Nguyên Tư Thông hỏi:

—Người muốn như thế nào?

Nhuế Vĩ tiếp:

—Các người hãy cứu tỉnh Thất Tình Ma, trả họ về tình trạng cũ.

Nguyên Tư Thông trầm giọng:

—Chúng có liên quan gì với người?

Nhuế Vĩ đáp:

—Không mấy may liên quan. Bất quá ta bất bình về hành động đê tiện của các người thôi!

Nguyên Tư Mẫn cao giọng:

—Không ngờ người to gan dám bất bình với việc làm của bọn ta! Vậy người xuất chiêu đi!

Nguyên Tư Thông dặn:

—Nhị đệ không nên quá khinh địch!

Nguyên Tư Mẫn mỉm cười, cho rằng lời cảnh giác của đại ca là thừa.

Thấy lão tay không, Nhuế Vĩ bảo:

—Lấy vũ khí đi chứ!

Nguyên Tư Mẫn hừ một tiếng:

—Đánh với người, ta cần dùng đến vũ khí nữa sao?

Nhuế Vĩ cau mày:

—Như vậy người mong gì thủ thắng?

Nguyên Tư Mẫn lạnh lùng:

—Ta thừa sức dùng tay không đánh bại người! Đừng nói nhiều, nếu sợ bại thì rút đi, ta sẽ không làm khó dễ chi!

Nhuế Vĩ cao giọng:

—Nếu người không vũ khí, ta sẽ hạ người với một chiêu thôi.

Nguyên Tư Mẫn quát:

—Câm cái miệng khoác lác!

Nhuế Vĩ vung kiếm. Chàng xuất phát cái chiêu của Lý Tàn Tẩu, có cái tên là «Đại Ngu Kiếm», đã được truyền tại Tiểu Ngũ Đài Sơn. Từ đó đến nay thỉnh thoảng trong những lúc rỗi rảnh, chàng tập luyện rất kỹ, hiện tại thì thuần thục lắm rồi. Một kiếm theo đà tay, chém ngang qua hông, chiêu thức thông thường nhưng hàm súc huyền cơ vô cùng tận.

Trông thấy chiêu kiếm, Nguyên Tư Mẫn kinh hãi, nhún chân bay người lên. Tuy nhiên lão chậm một tay. Chiêu kiếm bay ngang, chặt vào chân của lão. Đau quá, lão buông mình rơi xuống nằm dài, bất động.

Bụi đất bám vào y phục, mặt nhăn nhó, trông lão thảm quá!

Nguyên Tư Thông lướt tới, cúi mình xuống nâng lão lên hỏi gấp:

—Nhị đệ làm sao đó?

Nguyên Tư Mẫn xuất hạn mồ hôi lạnh, rên rĩ:

—Hắn nương tay đó, đại ca! Nếu không tiểu đệ phải bị gãy xương chân rồi!

Nguyên Tư Thông không tưởng là với một chiêu kiếm, Nhuế Vĩ hạ được Nguyên Tư Mẫn dễ dàng! Lão nghĩ, không chắc gì lão làm nên được việc hơn em, nếu bại luôn thì cả hai làm sao ly khai nơi này được! Xem thế thì hôm nay anh em lão bắt buộc phải buông tha bọn Thất Tình Ma, bởi Nhuế Vĩ sẽ không để cho họ tùy tiện xử trí chúng. Thôi thì nhận thất bại là hơn. Lão bế luôn Nguyên Tư Mẫn đứng lên, toan quay mình bước đi.

Nhuế Vĩ hét:

—Đi đâu?

Nguyên Tư Thông trầm gương mặt:

—Người đã thắng thì ta đi, người còn muốn gì nữa?

Nhuế Vĩ hừ một tiếng:

—Còn lời giao kết?

Bất đắc dĩ, Nguyên Tư Thông phải đặt Nguyên Tư Mẫn trở lại mặt đất, rồi bước đến bên Thất Tình Ma.

Nhuế Vĩ bước theo để phòng lão ngấm hạ thủ đoạn gì khác với đám huynh đệ Ôn Tiểu.

Nguyên Tư Thông cười lạnh thốt:

—Hôm nay bọn ta bại là vì bọn ta bất tài, cái đó chẳng đáng quan tâm. Điều nên ghi nhớ là người can thiệp vào bọn Thất Tình Ma, ngăn chặn hành động của bọn ta! Vĩnh viễn anh em bọn ta không quên được việc này!

Nhuế Vĩ đáp:

—Các người tùy tiện ghi nhớ đến suốt đời, tùy tiện hành động đối với ta trong tương lai. Hiện tại thì các người không thể không giải cứu họ. Ta bắt buộc các người như vậy! Ta sẵn sàng tiếp nhận hậu quả!

Nguyên Tư Thông căm hờn:

—Bọn ta không là đối thủ của người, song vẫn có người khác chế ngự được người. Lúc đó, người sẽ bằng lòng với số phận, không thể oán trách ta được!

Nguyên Tư Mẫn còn nằm dưới đất, chen lời:

—Mỗi cừu hận giữa bọn ta và Thất Tình Ma không thể bằng năm ba tiếng nói mà giải thích rõ ràng được. Đâu phải mỗi lúc bọn ta mỗi có cơ hội chế phục bọn chúng như thế này! Người tự dưng đưa lưng gánh vác việc người, phá hoại công trình của bọn ta, sau này người phải trả giá đắt!

Nhuế Vĩ cương quyết:

—Ta không ngại hậu quả, việc đáng làm, ta phải làm, không gánh vác cho ai cả! Còn như hôm nay, bất quá ta thấy các người vì hiếu thắng mà tranh chấp với nhau, chứ không có điểm nào chứng tỏ có hận cừu giữa nhau! Tuy nhiên, các người không dùng phương pháp chân chánh mà tranh thắng. Chính điểm đó ta can thiệp! Dùng tà thuật là hèn, là không có tư cách con nhà võ!

Nguyên Tư Thông lắc đầu:

—Người không hiểu! Sự tình có nhiều uẩn khúc, đâu thể giản dị như thế!

Nhuế Vĩ hỏi:

—Uẩn khúc như thế nào?

Nguyên Tư Thông thở dài:

—Ta không thể nói!

Nhuế Vĩ cau mày:

—Tại sao?

Nguyên Tư Thông trầm giọng:

—Tại không thể nói chứ tại sao?

Nhuế Vĩ nạt ngang:

—Ta không cần hiểu việc xa xưa của các người! Hãy giải quyết ngay sự tình này cho ta, sau đó, các người muốn gì thì muốn!

Nguyên Tư Thông căm hận:

—Tự nhiên ta phải cứu!

Lão cúi xuống điểm nhanh ngón tay trên mình bọn Thất Tình Ma. Xong rồi, lão bế Nguyên Tư Mẫn định bước đi.

Nhuế Vĩ quát:

—Khoan! Hãy chờ họ tỉnh lại rồi sẽ đi!

Nguyên Tư Thông cười mỉa:

—Người tưởng ta tiểu nhân như người à? Ít nhất người cũng phải có tư cách anh hùng, tin được những gì có thể tin chứ?

Nhuế Vĩ trầm tư một chút, khoát tay:

—Được! Các người cứ đi!

Nguyên Tư Thông buông một câu cuối cùng:

—Phàm sự ai do cương xuất đầu! Hễ sanh sự là sự sanh! Người ghi nhớ! Chúng ta còn gặp lại nhau!

Nhuế Vĩ thừa hiểu như vậy. Nhưng có lập trường chân chánh, chàng thần nhiên hành sự, bất chấp hậu quả.

Hai Nguyên đi một chút, bỗng Thất Ma cùng vụt đứng lên. Người nào cũng đầy đủ tinh thần. Sự kiện đó chứng tỏ hai Nguyên thủ tín.

Nhuế Vĩ nghĩ: “Có thể anh em họ Nguyên không thuộc thành phần bại hoại, bất quá vì hận cừu sao đó họ tìm Thất Tình Ma để thanh toán món nợ xưa.”
Chàng nghĩ: “Mình ngăn chặn cuộc báo thù là điều không nên làm, nếu mỗi hận thù có nguyên nhân chánh đáng.” Những can thiệp như vậy, khách giang hồ cần phải tránh bởi trái với quy củ giang hồ! Chàng biết sai mà sự việc lại đã rồi thì âu cứ mặc cho thời gian đưa đẩy các diễn tiến trong tương lai!

Ôn Tiểu gọi:

—Nhuế huynh! Anh em họ Nguyên đâu?

Nhuế Vĩ đáp gọn:

—Đi hết rồi!

Dục Ma Triệu Nhu kinh hãi:

—Thật?

Nhuế Vĩ gật đầu:

—Thật!

Ái Ma Mạt Bị cất giọng ai oán:

—Tại hạ không tin họ buông tha bọn này một cách dễ dàng như vậy!

Lạc Ma Chung Hàn run giọng:

—Cái đó... không thể có được!

Ái Ma Chương Si chặn lời:

—Sao lại không thể! Có lẽ sau khi chúng ta hôn mê, Nhuế huynh can thiệp, cứu bọn ta khỏi tay họ!

Ôn Tiểu cung tay vái sâu, cười thốt:

—Đại đức của Nhuế huynh, bọn tiểu đệ ghi nhớ suốt đời!

Nộ Ma Ngô Phần quắc mắt cao giọng:

—Các hạ làm nổi việc đó?

Ổ Ma Cát Hận mỉa mai:

—Tiểu đệ không tin hẳn có tài cứu nổi bọn mình thoát khỏi tay anh em họ Nguyên!

Nhuế Vĩ nổi giận:

—Không tin thì thôi! Tại hạ có bắt buộc các vị tin đâu!

Ôn Tiểu vội cười thốt:

—Lục đệ không biết, nên nói nhảm nhí. Nhuế huynh đừng trách. Anh em tại hạ hiểu nhau qua tấm lòng hơn là bằng cái biểu hiện bên ngoài. Tài cao của Nhuế huynh tại hạ hiểu hơn ai hết!

Như vậy là họ không có ác ý gì đối với chàng. Họ sẵn sàng nghinh đón kẻ nào đó đang quất tháo xa xa.

Và có đến hai người chưa phải một, chạy như bay về phía Thất Tình Ma. Hai người đó là hai lão nhân, ít nhất cũng vào trạc thất tuần, nhưng dáng dấp của họ thì không lom khom yếu đuối như hạng già nua.

Lão nhân quắc thước, tiếng vang như chuông:

—Các người còn che chở cho hắc nữu à?

Nhuế Vĩ thầm hỏi, tại sao họ tìm Triệu Nhu như tìm thù, còn Triệu Nhu nghe âm thanh họ lại sợ đến khiếp vía!

Lão nhân bên hữu không nói gì cả, chỉ nhìn Nhuế Vĩ, chực chờ chàng buông Triệu Nhu ra là lão vọt mình tới vỗ liên. Hiện tại, họ không cần sợ Triệu Nhu chạy thoát nữa. Do đó, họ không có vẻ khẩn cấp lắm.

Ôn Tiểu đáp:

—Hắc nữu là huynh đệ của bọn tại hạ, tự nhiên bọn tại hạ che chở!

Lão nhân bên tả hỏi:

—Á Tử! Chúng nói gì thế?

Thì ra lão nhân bên hữu mang tật câm!

Lão nhân bên hữu ra dấu. Lão nhân bên tả nổi giận hét:

—Nếu vậy thì giết hết! Xem chúng còn che chở nữa được chăng!

Ôn Tiểu mỉm cười:

—Trên giang hồ, ai ai cũng biết Thất Tình Ma sanh tử giữ đồng, muốn giết một người tất phải giết hết bảy người. Nếu không thì đừng hòng giết riêng rẽ.

Nhuế Vĩ trong tình hình đó, biết hai lão nhân một nói chứ không nghe được, một nghe chứ không nói được. Lão bên tả điếc, lão bên hữu câm!

Ngô Phần nổi giận khích:

—Tung lão! Nếu người có gan cứ bước tới đây!

Mạt Bí tiếp nối:

—Giết cũng được, song ít nhất cũng phải đủ tài!

Chung Hàn chen vào:

—Ai đi sợ hai cái lão già tàn phế chứ!

Lão nhân lại ra dấu. Lão điếc nổi giận.

—Không sợ thì cứ đánh!

Ôn Tiểu nghe Triệu Nhu cho biết, Tung Tử rất lợi hại, thầm nghĩ bảy người hợp sức chưa chắc thủ thắng nổi, nên có ý hòa giải, tránh cuộc chiến xảy ra. Y cười, thốt:

—Lão tiên sanh hà tất phải nổi giận! Phàm chuyện gì cũng có thể giải quyết êm đẹp, đâu cần mỗi chuyện mỗi bắt buộc đánh nhau!

Nghe Á Tử giải thích rồi, Tung Tử vẫn không nguôi giận, gằn giọng:

—Việc gì cũng giải quyết êm đẹp nhưng việc này thì không. Tội của Triệu Nhu lớn lắm! Ta từ Trung Nguyên đuổi theo hắn đến đây! Không thể tha chết cho hắn được!

Ôn Tiểu hơi giận hỏi:

—Thật sự muốn giết?

---- o0o ----